

Κυριακή Θ' Λουκά: Ομιλία περί του Άφρονος Πλουσίου και περί πλεονεξίας (Ηλίας Μηνιάτης, Επίσκοπος Κερνίκης και Καλαβρύτων)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 20 Νοεμβρίου, 2020

(Λουκ. ιβ´ 16-21)

Καὶ πρῶτα πλούσιος, καὶ τώρα πλουσιώτερος, καὶ ἀκόμη διαλογίζεται ὁ ἄνθρωπος οὗτος; Εὐφόρησεν ἡ χώρα του μυριοπλάσιον ἀφθονίαν παντοίων καρπῶν καὶ ἀκόμη στενοχωρεῖται ἡ καρδιά του; Ἡΐξησαν ὑπέρμετρα τὰ γενήματά του, ἐπλήθυναν ἐπ' ἄπειρον τὰ ἀγαθὰ του καὶ ἠΐξησαν καὶ ἐπλήθυναν ἀκόμη αἱ φροντίδες του; Ἔγινεν ὑπέρπλουτος, καὶ ἀκόμη ἀδημονεῖ ὡσάν πτωχός! Τί ποιήσω; Καὶ ἂν δὲν ἠσυχάσῃ τώρα, ὅπου τοῦ ἔπεμψεν ὁ Θεός, ὡσάν ἀφθονον βροχήν, τὴν θεῖαν του εὐλογίαν, πότε θέλει παύσει ἀπὸ τῆς φιλοπλουτίας τὴν πολυτάραχον μέριμναν; Πότε, πότε; Ὅσον πλέον μαζώνει, τόσοσιν πλέον ἐπιθυμεῖ. Τί δυστυχισμένη καὶ βασανισμένη ζωὴ! Καὶ τί μωρὴ καὶ ματαία ἐλπίδα!

«Ἄνθρωπου τινός πλουσίου»- λέγει ἡ σημερινὴ παραβολή- «εὐφόρησεν ἡ χώρα»· ἐπλήθυναν ἄμετρα εἰς τὰ χωράφια τὰ γενήματα, εἰς τοὺς ἀμπελῶνας καὶ ἐλαιῶνας οἱ καρποὶ καὶ εἰς τὰ κοπάδια τὰ ζῶα, εἰς τρόπον ὅτι δὲν χωροῦσιν οὔτε τὰ σιτοδοχεῖα τὴν εὐθηρίαν τῶν σιταριῶν, οὔτε τὰ κελλάρια τὴν ποσότητα τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ἐλαίου, οὔτε αἱ μάνδραι τὸ πλῆθος τῶν προβάτων καὶ τῶν βοῶν. Καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων· «τί ποιήσω; Ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου»; ἐσυλλογίζετο μὲ τὸν ἑαυτόν του, λέγοντας, τί νὰ κάμω; Ὅτι δὲν ἔχω ποῦ νὰ συνάξω τοὺς καρπούς μου, ὅπου τόσοσιν ἐπλήθυναν. Τί ποιήσω;

Πλεονέκτα, ἐγὼ νὰ σὲ εἰπῶ τί νὰ κάμῃς· γέμισε τὰς παλαιάς σου ἀποθήκας, κράτησε τὸ ἀρκετόν σου καὶ τὸ χρειαζόμενον, χόρτασε ὅλην σου τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ ἐκεῖνο ὅπου περισσεύει, διαμοίρασε εἰς πένητας καὶ πτωχοὺς! Τί ποιήσω; Ἄνθρωπε, αὐτὸ ὅπου ἀπέκτησες, δὲν εἶναι καρποὶ τῶν κόπων σου, εἶναι χαρίσματα τῆς ἀγαθοεργοῦ δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου καί, λοιπόν, μιμήσου τὸ ἔλεος τοῦ εὐεργέτου Θεοῦ· **ὁ Θεὸς ἐφάνη τόσοσιν ἐλεήμων πρὸς ἐσέ, φανοῦ καὶ σὺ ἐλεήμων πρὸς τὸν πλησίον**. Τί ποιήσω; λέγεις ἐσὺ ὁ πλούσιος, συλλογιζόμενος ποῦ νὰ φυλάξῃς τόσα καλά. Τί ποιήσω; λέγει καὶ ἐκεῖνος ὁ πτωχὸς συλλογιζόμενος πῶς νὰ κυβερνήσῃ τὰ ὀρφανὰ του «ἐσὲ στενοχωρεῖ τὸ περισσόν, τοῦτον “στενοχωρεῖ τὸ ἀναγκαῖον” κάμε, λοιπόν, μίαν δικαίαν οἰκονομίαν ἀπὸ τὸ πολὺ, ὅπου περισσεύει, κυβέρνησε τὴν ἀνάγκην ἐκείνου τοῦ πτωχοῦ, ὅπου τοῦ λείπει. Ὅχι! Ἐσὺ θέλεις τὸ ἀναγκαῖον, καὶ θέλεις καὶ

τὸ περισσόν· θέλεις μοναχὸς ὅλα, καὶ διὰ τὰ φυλάξης, «καθελῶ μου, λέγεις, τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω». Θέλω χαλάσει τὰς παλαιάς, ὅπου εἶναι μικραὶ, καὶ θέλω οἰκοδομήσει ἄλλας μεγαλυτέρας· πλανεμένε, καὶ ἂν πληθύνουσι πάλιν οἱ καρποὶ σου, πάλιν θέλεις νὰ χαλάς, καὶ νὰ οἰκοδομήῃς; Μὰ τί χρεῖα εἶναι νὰ κάμης φθαρτὰς ἀποθήκας ἐδῶ εἰς τὴν γῆν, ἂν ἔχῃς ἀκαταλύτους ἀποθήκας εἰς τὸν οὐρανόν, τῶν πενήτων τὰς χεῖρας; Ἐδῶ φύλαξε τοὺς καρπούς σου καὶ θέλεις τοὺς ἔχεις αἰώνια. Ὅχι, «ἐκεῖ συνάξω πάντα τὰ γενήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου», ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σκορπίσω εἰς ἄλλους ἐκεῖνα, ὅπου ἔδωκεν ὁ Θεὸς διὰ λόγου μου· καὶ τότε θέλω νὰ εἰπῶ τῆς ψυχῆς μου: «*ψυχῆ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ, κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου*»· ψυχῆ, ἀναπαύου τώρα ἀπὸ τοὺς κόπους, μὲ φαγητά, μὲ πιοτά, χόρτασε τὴν ὄρεξιν· ἔχεις καλὰ πολλά, διὰ χρόνους πολλούς.

Ἐκατάλαβα αὐτὴ εἶναι ἡ μωρὴ καὶ ματαία ἐλπίδα τοῦ πλεονέκτου, διατὶ ἀπόκτησε πολλά, ἐλπίζει νὰ ζῆσιν πολὺ· διατὶ ἠῤῥησαν τὰ ὑπάρχοντά του, λογιάζεται νὰ ἠῤῥησαν καὶ αἱ ἡμέραι του καὶ διατὶ εἶναι πλούσιος, φαντάζεται νὰ εἶναι ἀθάνατος· «*ἐγὼ εἶπα ἐν τῇ εὐθηνίᾳ μου, οὐ μὴ σαλευθῶ εἰς τὸν αἰῶνα*». Αὐτὴ ἡ ἐλπίδα ἐπλάνεσεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου τὸν πρῶτον πλεονέκτην, τὸν μέγαν καὶ πλούσιον ἄρχοντα πάντων τῶν ἐπιγείων, τὸν προπάτορα Ἀδάμ. Ὁ Θεὸς παρήγγειλε τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας, νὰ μὴ φάγωμεν ἀπὸ τὸ ξύλον τῆς γνώσεως, ἀλλέως -εἶπε- τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὅπου φάγετε, θέλετε ἀποθάνει· «*ἀποθανεῖσθε*» καὶ ὁ διάβολος, ὅπου τοὺς παρεκίνησε νὰ παραβῶσι τὴν θεῖαν ἐντολὴν καὶ νὰ φάγωσι, τοὺς εἶπε πῶς δὲν θέλουσιν ἀποθάνει», «*οὐκ ἀποθανεῖσθε*»· ἐπίστευσε ὁ Ἀδάμ τοῦ διαβόλου, καὶ δὲν ἐπίστευσε τοῦ Θεοῦ, μὰ ἐπλανήθη. **Αὐτὸς ὁ ἴδιος διάβολος εἶναι, ὅπου ψιθυρίζει εἰς τὰ ὦτα τῶν ἀρχόντων, τῶν πλουσίων, τῶν πλεονεκτῶν καὶ τοὺς λέγει πῶς δὲν ἀποθνήσκουσιν· «οὐκ ἀποθανεῖσθε»· ὅπου τοὺς κάνει νὰ ἐλπίζωσι πολλοὺς χρόνους ζωῆς· ὅπου τοὺς παρακινεῖ νὰ λέγωσι· «*ψυχῆ ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά*», καὶ τὸ «*οὐ μὴ σαλευθῶ εἰς τὸν αἰῶνα*».**

Μὰ, τί φωνὴ εἶναι ἐπούτη, ὅπου ἀκούω, ὡσὰν βροντὴν τοῦ οὐρανοῦ; Εἶναι φωνὴ τοῦ Θεοῦ: «*εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός*»· καὶ τί τοῦ εἶπεν; «*ἄφρον! ἄφρον! ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ*». Ἄρχον πλούσιε, ἐσὺ ὅπου στέκεις καὶ διαλογίζεσαι διὰ τὰ πολλά σου καλὰ· τί ποιήσω; ἐσύ, ὅπου φαντάζεσαι πολλοὺς χρόνους ζωῆς καὶ δὲν ἐνθυμᾶσαι ὀλότελα θάνατον. Ἄφρον! μωρέ! ἀνόητε! Ὅχι τοῦτον τὸν χρόνον, ὅχι τοῦτον τὸν μῆνα, ὅχι ταύτην τὴν ἐβδομάδα, μὰ ταύτην τὴν νύκτα «*ταύτη τῇ νυκτὶ*», γυρεύουσι νὰ ἀρπάξωσι τὴν ψυχὴν σου· «*τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ*»· εἰς ὀλίγας ὥρας ἀποθνήσκεις.

Εἶναι δυνατὸν τοῦτο, χριστιανοί; Καὶ λοιπόν, τί ἐλπίδες ἦτον ἐκεῖνα ὅπου εἶχεν ὁ σημερινὸς πλούσιος; μωραὶ καὶ μάταιαι. Καὶ λοιπόν, δὲν ἤξευρε τί ἔλεγεν, ὅταν ἐφαντάζετο εἰς τὰ πολλά καλὰ καὶ πολλά ἔτη; βέβαια. Λοιπόν, ἀποθνήσκουσι καὶ οἱ πλούσιοι, καθὼς ἀποθνήσκουσι καὶ οἱ πτωχοί; τίς ἀμφιβάλλει; «*Ἐπὶ τὸ αὐτὸ πλούσιος καὶ πένης*». **Λοιπόν, εἶναι μωρὸς καὶ ἀληθινὰ ἄφρων ἐκεῖνος ὁ**

πλούσιος, ὁποῦ, διὰ νὰ ἔχη πολλά, ἐλπίζει νὰ ζήσει πολύ, ἀνίσως καὶ ἴσια δύναται νὰ ἀποθάνῃ, ὡσὰν ὁ πτωχός, καὶ ὁ πλούσιος. «Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά». Ἔτη πολλὰ φαντάζεσαι, ἄθλιε; Καὶ δὲν εἶσαι βέβαιος νὰ ζήσης μίαν ἡμέραν· δὲν εἶναι δι' ἐσὲ ἀρρωστία; Δὲν εἶναι φόνοι; Δὲν εἶναι πνιγμοί; Δὲν εἶναι θάνατος αἰφνίδιος; Καὶ μύρια γένη θανάτων; Ἔρχεται μία πληγὴ ἀπὸ χέρι ὁποῦ δὲν βλέπεις, ἀοράτως (καὶ δὲν ἤξεύρεις ἂν εἶναι ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, ἐπιβουλὴ ἀνθρώπου, καταστροφὴ τύχης) καὶ συντρίβει καὶ καταβάλλει τὸν μέγαν ἐκεῖνον ἄρχοντα, τὸν πλούσιον καὶ θαυμαστόν· τῶν πλεονεκτῶν αἱ φροντίδες ἄνεμος, ἄνεμος οἱ κόποι, ἄνεμος τὰ ὑπάρχοντα· ἐδιασκεδάσθησαν, ἐσκορπίσθησαν, ἀφανίσθησαν ὡς ἄνεμος ὄλα, καὶ τὸ περισσότερο, «**Καὶ οὐχ εὐρέθη ὁ τόπος αὐτοῦ**», ὁποῦ θέλει νὰ εἰπῇ: **ἀπέθανεν ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη ὀλίγερα ἢ ἐνθύμησίς του· ἀπώλετο τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ μετ' ἤχου· καὶ οὐχ εὐρέθη ὁ τόπος αὐτοῦ**», εἶναι λόγια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τοῦτο εἶναι, ἄφρον, πλεονέκτα, τὸ τέλος σου· «**οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν**». Καὶ ἐγώ, ὅταν ἀκούσω τὸν θάνατόν σου, καὶ τοῦτο ἐνδέχεται νὰ εἶναι «**ταύτη τῇ νυκτί**», θέλω νὰ ἔλθω νὰ χαράξω ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν, ὁποῦ σκεπάζει τὸ μνήμα σου, ταύτην τὴν ἐπιγραφὴν, διὰ νὰ βλέπωσι οἱ διαβάται καὶ νὰ γελῶσι τὴν μωρίαν σου: «**ἰδοὺ ἄνθρωπος, ὅς οὐκ ἔθετο τὸν Θεὸν βοηθὸν αὐτοῦ· ἀλλ' ἐπήλπισεν ἐπὶ τῷ πλήθει τοῦ πλούτου αὐτοῦ καὶ ἐνεδυναμώθη ἐπὶ τῇ ματαιότητι αὐτοῦ**».

(Πηγὴ: "Διδαχαὶ καὶ Λόγοι", Ἐκδ. Ρηγόπουλος. Απόσπασμα)

(Πηγὴ ψηφ. κειμένου: orthodoxstypos.gr)